

Zaměřeno na Království

Roč. 27 č. 7

Anthony Buzzard, editor

Duben, 2025

Online Theological Conference

11-13. dubna, 2025

Viz theologicalconference.org

Krajina života

Architektura našich myšlenek

Barbara Buzzard

Náš život je do značné míry utvářen architekturou našich myšlenek. Naše přesvědčení a naděje určují náš cíl a jeho směr. Stejně jako v krajině přírody nás čekají vrcholy a propady, kopce a údolí, řeky, které musíme překonat, tekuté písky, kterým se musíme vyhnout, džungle, na které si musíme dát pozor, vrcholy a náhorní plošiny, divočina, kterou musíme zdolat. Mluvíme o údolí beznaděje a o našich zkušenostech z "vrcholů hor". Taková jsou rizika života. Kdo z nás se nemůže ztotožnit s těmito fyzickými/topografickými rysy jako s obdobími svého života? Písmo naopak připisuje lidské vlastnosti fyzickým rysům, jako jsou "hory, které se třesou", "kopce, které se rozplývají", a "země, která se chvěje". Jak poznamenal Šalomoun, náš svět nám poskytuje příklady moudrosti a příklady pošetilosti na škále od dobra až po zlo.

Šalomoun má o lidech bystré postřehy a radí nám, abychom je prováděli také: "Střež své kroky, když jdeš do Božího domu; přiblížit se, abys naslouchal, je lepší než obět', kterou přinášejí blázni" (Kaz 5:1b). Jako lidstvo jsme se touto radou neřídili vůbec dobře. Proto se o našich předcích několikrát říká, že se před PÁNem dopouštěli zlého.¹ Pak byli potrestáni a na chvíli bylo vše v pořádku, dokud se před PÁNem opět nedopustili zlého.

Nepochopili jsme také, že *naslouchání*, aby bylo hodnotné, vyžaduje *jednání*, aby bylo v souladu s danými slovy nebo radami. To by obnášelo dbát na danou radu, což jsme možná ignorovali nebo jsme tomu nerozměli, a přitom je nám řečeno, že v množství rad je moudrost (Př 11:14). *Na pravdu je třeba reagovat.* Dobře víme, že když najdeme na cestě ovci svého

bližního, musíme něco udělat. Ze stejného důvodu, když je nám předložena Pravda, musíme ji *aktivovat* (jako u nové kreditní karty), aby "fungovala". A poté se musíme stát statečnými pro Pravdu, na rozdíl od bezbožníků, kteří hájí a hlásají lež (Jer 9:3). 1 Petr 1:13 je přesvědčivý verš z Písma: "Připravte svou **mysl** k činu." Kdyby tato myšlenka byla zabudována do architektury našich myšlenek, mohli bychom najít motivaci, kterou potřebujeme, abychom byli prospěšnými služebníky. Co bylo dobrou myšlenkou tehdy, je dobrou myšlenkou i nyní.

Kdo z nás by vyměnil mládí za moudrost? Já ne. Musíme Bohu vzdát poctu víry, když o něm říká: "PÁNu patří nebesa, ale zemi dal celému lidstvu" (Ž 115:16). Věřit tomu, co Písmo říká o dědictví země, bude člověka pohánět jiným směrem než nebiblické učení o tom, že po smrti půjde do nebe. Tento biblický slib bude mít obrovský vliv na strukturu našeho systému víry, zejména pokud jde o to, jak rozvíjet charakter, který od nás Bůh vyžaduje, abychom v budoucím tisíciletí pokorně vyměřovali spravedlnost a učili Božím cestám.

Zacházím příliš daleko, když přirovnávám jeden aspekt Šalamounovy moudrosti k výuce v mateřské škole? Posuďte sami. Je zvláštní a ironické, že tato vlastnost pozorování, kterou Šalamoun zdůrazňoval, je také tím, co učilo ty z nás na Západě, kteří zažili mateřskou školu. Učili nás, že největším slovem ze všeho je POHLED (jako v čítankách Dick, Jane a Sally). Co když je to pravda? Také nás učili, že máme po sobě uklízet nepořádek, nikdy neuhodit člověka, vždy se rozdělit a omluvit se, když někomu ublížíš.²

Jak říká brilantní psycholog Dr. Jordan Peterson, hlavní poselství je aktuální i dnes. Dodává, že příšerná rada, že stačí přijímat se takoví, jací jste, znamená spokojit se s tím, že jste dost dobří. To je ale nesmysl! "Dostatečně dobrý" je nepřítelem 'dokonalého', toho poněkud děsivého slova, které nám bylo dáno jako rada (Mt 5:48). Každý den bychom se měli co nejlépe snažit být silou dobra a pravdy.

¹ Soudců 2:11; 3:7, 12; 4:1; 6:1; 8:27, 33; 10:6; 13:1.

² Robert Fulghum, *All I Really Need to Know I Learned in Kindergarten*.

Vratme se k hluboké moudrosti mateřské školy: pocit zázraku jsme získali, když jsme zasadili malé semínko do hrnečku a sledovali, jak kořínek klesá dolů a rostlina stoupá vzhůru. *Opravdu někdo ví proč?* Jak naprosto vhodné, že jsme se v útlém věku 5 nebo 6 let seznámili s myšlenkou, že semínko je zázrak. Ne že by se nám to zapsalo do našich malých mozečků, ale možná tehdy bylo zaseto semínko (myšlenka) a my jsme mohli žasnout nad tím, že ze semínka může vyrůst rostlina milionkrát větší, než je ono samo, a že se to děje milionkrát dokola. Takový obrovský dopad z malého semínka.

O bláznech a jejich pošetilosti

Německý teolog a pastor Dietrich Bonhoeffer si položil otázku: Co je nebezpečnější - blázen, nebo zlý člověk?³ Odpověděl: "Blázen je nebezpečnější než zlý člověk: 'Bláznovství je pro dobro nebezpečnější než zlo.'" Což znamená, že blázni jsou nebezpečnější než zlí lidé. Řekl to proto, že "hlupák bude schopen jakéhokoli zla a zároveň nebude schopen vidět, že je to zlo".

"Hloupost⁴ je pro dobro nebezpečnější než zlo... Zlo v sobě vždy nese zárodky vlastní zkázy, protože lidem přinejmenším působí nepříjemnosti. Proti hlouposti nemáme obranu. Nedotknou se jí ani protesty, ani síla; argumentace je k ničemu; faktům, která jsou v rozporu s osobními předsudky, lze prostě nevěřit – ba blázen může kontrovat jejich kritikou, a pokud jsou nepopíratelné, lze je prostě odsunout jako nepodstatné výjimky. Hlupák je tedy na rozdíl od darebáka zcela spokojen sám se sebou; ve skutečnosti se může snadno stát agresivním. S hlupákem je proto třeba zacházet opatrněji než s darebákem; nikdy se už nebudeme snažit hlupáka přesvědčit rozumem, protože je to zbytečné a nebezpečné."⁵

Bonhoeffer překvapivě říká, že pošetilé jednání je spíše morální než *intelektuální* vadou. Inteligentní lidé se tedy mohou chovat pošetile, pokud jejich morální kompas není nastaven na pravý sever. Poznává, že blázny děláme sami ze sebe. Jak říká Bible, "počátkem moudrosti je bázeň před Jahvem" (Př 1:7). Jinými slovy, jediným lékem na pošetilost je duchov-

ní vykoupení, protože jen to může člověku umožnit, aby žil před Bohem jako odpovědný člověk. Mark Twain pronikavě řekl: "Je snazší lidi oklamat, než je přesvědčit, že byli oklamáni."

Všichni jsme se v životě pravděpodobně setkali s pošetilými lidmi a pošetilými nápady. Zdá se, že tato situace je pro našeho Boha Stvořitele dokonalým testovacím polem, aby nás mohl sledovat a zjistit, jak se vypořádáme s působením hlouposti. Měli bychom si uvědomit, že kde je moudrost, tam se jistě najde i pošetilost (Př 9:1, 13). To znamená - kdekoli, kdykoli, všude a vždy spolu soupeří moudrost a pošetilost. A my se pohybujeme na velmi nebezpečném území, pokud si neuvědomujeme, že pošetilost se může maskovat jako moudrost; musíme zkoušet a vidět. Je to skutečně válka moudrosti proti pošetilosti. A v tom je osudové rozdělení.

Když jsem mluvila o bláznech, hledala jsem potvrzení a oporu v komentářích, abych se nedostala do nebezpečí: "Kdo řekne: 'Ty blázne!', bude odsouzen do ohnivého jezera" (Mt 5:22). Proč tedy Ježíš a Pavel nazývali lidi blázny? Kritizovali lidi, kteří jednali zbrkle, bez rozmyslu a bez moudrosti. Výrok z Matoušova evangelia 5, který jsme byli varováni *nepoužívat*, zahrnoval odsudek charakteru člověka – říkal, že jeho povaha je bezhlavá. Ježíš ani Pavel nikdy neodsuzovali povahu člověka a ani nemohli, protože všichni jsme stvořeni k Božímu obrazu. Varovali lidi, kteří jednali nerozumně a bezmyšlenkovitě, jak vyplývá z pokynů v listu Galátům 6:1 o chování křesťanů.

Britský teolog John Stott považoval hloupé chování za tak závažné, že řekl: "Odvrácení se Galatských od evangelia bylo tedy nejen druhem duchovní zrady (Gal 1:6), ale také činem pošetilosti. Vskutku to bylo tak hloupé, že se Pavel diví, že je nějaký čaroděj 'uhra-nul'.

"Bůh od počátku předpokládal, že moudří tohoto světa budou křesťany považovat za blázny, a nezklamal se. Mějte odvahu k tomu, aby vaše moudrost byla považována za hloupost. Buďte blázny pro Krista. A mějte odvahu snášet opovržení sofistikovaného světa."⁶

Římanům 1:21-22 je pro nás všechny přísným varová-

³ Lynn Vincent, *World magazine*, Aug. 2024.

⁴ Slovo „bláznovství“ vyšlo z módy; označuje jednání blázna. Také slovo „darebák“ se používá jen zřídka. Označo-

valo by člověka, který páchá zlo.

⁵ Dietrich Bonhoeffer, letters from prison

⁶ Zesnulý soudce Nejvyššího soudu Antonin Scalia.

ním a všimněte si slova "stal": "Tvrдили, že jsou moudří, a stali se blázny." Rozlišování, nejvzácnější dar, za který je třeba se modlit a kterého je třeba si velmi vážit, nám zabrání upadnout do bláznovství.

Slepota hříchu

Existuje druh zla, které se tváří jako láska; je to klam. Svou zdánlivou podobností s pravdou nás klame a podvádí a funguje jako rafinovaná překážka. Zaplavuje nás svým programem, který odporuje všemu, co Bůh říká, že je dobré. Mnohé z toho, co se učí naše děti, je nám morálně odporné, je to skutečná bažina herezí. *Jedinou cestou ven je rozlišování a s ním spojená vlastnost odvahy.* Příliš často se to opomíjí, dokonce se to ani neuznává jako nedílná a podstatná součást moudrosti/rozlišování. Jeden bystrý svědek napsal: "Znám oslepující sílu omylu a nejvíce mě mrzí, že dokáže tak účinně napodobovat pravdu, že účinně brání stoupencům, aby se ponořili do Písma." Uvedl, že dříve s odporem a hněvem poslouchal učení těch, kteří popírali Trojici. Jak mistrně, řekl, ovládl ho Ďábel.

Hřích je často slepý. Proto ti, kdo promrhávají své dědictví, nebo ještě více svůj odkaz, to nevidí v danou chvíli, ale až poté. Hříchy, které zaslepily známého dlouholetého potratového lékaře Dr. Bernarda Nathansona, byly později rozpoznány: "Proč bychom si nemohli spojit etické s morálním, nekvalitní praktiky s chatrnými vykonavateli, zjevnou chamtivost s bezcennými pohnutkami, hulvátství podniku s těmi, kdo se na něm podílejí, všechny tyto etické ukazatele s groteskní nemorálností samotného činu?"⁷ Jiní lidé, kteří pracovali v odvětví potratů, svědčí o tom, že si zavřeli nebo zapečetili svědomí a dobrovolně zaslepili oči. Rozsekání a otrava jsou ošklivá slova, proto je třeba je zakrývat a maskovat slovy jako "práva" a "volba". My se však nesmíme nechat oklamat. A nemáme se nechat zaslepit zlem.

Zaslepenost hříchem (zlem) je dobře vidět v příběhu o marnotratném synovi. Je s podivem, jak dlouho syn jedl krmení pro prasata, než se probudil a uvědomil si, že tento stav nemusí být. A jak dlouho pak trvalo, než mu spadly klapky z očí, co vlastně promrhal?

Možná jsme všichni v srdci zbabělci? V Soudců 7:3

čteme, že 22 000 (!) bojovníků dostalo na výběr a ti, kteří byli bázlivi nebo se báli, šli domů. Mnohé dnešní církve nás zklamaly, když se nepostavily nebezpečí kompromisu a poddajnosti, a především se dopustily hříchu mlčení. "Zlo, které postihuje svět, není zdaleka tak často způsobeno špatnými lidmi, jako spíše dobrými lidmi, kteří mlčí, když je třeba vyjádřit názor."⁸ Je možné, že jedním z důvodů, proč jsou síly zla a bezbožnosti tak silné/úspěšné, je to, že Boží děti mlčí? Domnívám se, že mlčení je druh zla – klamání a obelhávání. Je správné, že jako Boží děti stojíme v opozici vůči bezbožným trendům. Je správné (jako přikázání) chránit slabé a zranitelné a nevinné. Činit méně se rovná kapitulaci, podvolení se zlu.

Odvaha je vzácná, nesmírně vzácná. A přesto by ji křesťané neměli postrádat. Být ve víře bázlivý nepřipadá v úvahu. Být součástí stáda není možné. Rozhodnout se nepokročit nebo nerůst ve víře není možné. Proč o zbabělciích mluvíme jako o srabech? Že by to bylo kvůli jejich ustrnulému způsobu chůze? "Jak dlouho budete kulhat [kolísat] na dva rozdílné názory?" (1 Král 18:21). Podobně rada "držet se při zemi" by právě mohla být katastrofální. Plahočit se životem se sklopenou hlavou není dobrým svědectvím. Jsem si jista, že Ježíš by to neschvaloval. Střízlivou a drsnou skutečností je, že zbabělci budou jako první vhozeni do ohnivého jezera (Zj 21:8).

Vraťme se k našemu tématu životních krajin: kdybychom Matoušovu knihu považovali za horu, jejíž děj stoupá k vrcholu (a pak opadá), vrcholem by byl Matouš 16:16: "Šimon Petře odpověď: 'Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha'." Dalo by se říci, že až do této chvíle Ježíš dokazoval své tvrzení o Mesiášství slovy a činy. Možná, že otázka "Za koho mě pokládáte?" (v. 15) byla zkušební otázkou, která měla ověřit, zda se z ní člověk poučil. Petr dostal jedničku s hvězdičkou. A jaké by bylo naše skóre? A možná ještě více ke zkoušce – jaké by byly, kdybychom byli ve společnosti ortodoxních věřících, kteří odpovídají, že on je Bůh? Byly by naše odpovědi dostatečně odvážné, aby fungovaly jako dostatečný důkaz k našemu přesvědčení?

Všichni si uvědomujeme, že krajina je temná i světlá. Malíři krajináři, jako byl například premiér Winston Churchill, si uvědomovali, že mezi světlem a tmou

⁷ Dr. Bernard Nathanson, *The Hand of God, A Journey from Death to Life by the Abortion Doctor Who Changed*

His Mind.

⁸ Anonym, zvýraznění přidáno

musí být vztah a že i obrazy se zátiším musí mít stíny. Což znamená, že když jsme na dně, musíme si uvědomit, že život je jako "zákon vlnobítí" (zvlněná anglická silnice), plný vzestupů a pádů. Stejně jako v případě krajiny dochází vždy ke změnám. Možná nevíme, co nás čeká, ale velkou útěchou je vědomí, že je to pouze náš Otec, kdo vidí za roh.⁹

Maranatha!

Existují křesťanské národy?

Tracy Z, Minnesota (kogmissions.com)

Existují dnes na světě křesťanské národy? Existují nějakí křesťanští vůdci? Zamysleme se nad tím, zda je biblické nebo realistické, že pokud se vůdce nějakého národa "obrátil ke Kristu", pak se jedná o křesťanský národ.

Než se však nad tím zamyslíme, musíme se nejprve zeptat, co dělá vůdce "křesťanem"? To je stejná otázka, jakou si klademe obecně: Co znamená být křesťan? Křesťan je ten, kdo následuje Krista, kdo ví, kdo je Ježíš a co učil, a pak se rozhodne položit svůj život, následovat ho a poslouchat ho. Než však lidé učiní toto rozhodnutí, je nutné, aby věděli, čemu učil, aby se mohli kvalifikovaně rozhodnout, že budou poslouchat to, co řekl, a jak řekl, poslouchat vše, co učil (Mt 28: 20).

Sociální média a vše, co lidé čtou a poslouchají, je prochnuto pohledem na svět - nikoli však pohledem Božím. Dokonce i církev uvěřila jinému evangeliu a její myšlení se politicky radikalizovalo; stačí si přečíst tweety a příspěvky.

To, že někdo chodí do církve, používá náboženská slova nebo se dokonce označuje za křesťana, ještě neznamená, že je křesťanem, tedy že skutečně následuje a poslouchá Ježíše.

Další otázkou, kterou musíme zvážit, je, zda Ježíš nebo apoštolové mluvili o "křesťanských vůdcích" ve vládě, nebo o křesťanském nacionalismu. Žádné učení ani příklady jsem nenašla. Četla jsem, že jsme cizinci a dočasní obyvatelé v národech světa. Čekáme na příchod křesťanského národa, Božího království.

1. Timoteovi 2:1-7 nám říká, abychom se modlili za své vůdce, a také nám říká, abychom se modlili za

všechny: "Především tedy vyzývám, abychom prosili, modlili se, přimlouvali se a děkovali za všechny, včetně králů a všech, kdo mají moc, abychom mohli vést klidný a pokojný život ve vši zbožnosti a důstojnosti. Tyto modlitby za všechny jsou dobré a milé Bohu, našemu Spasiteli, neboť on si přeje, aby všichni lidé byli spaseni a došli k poznání pravdy - totiž že existuje jeden Bůh a jeden prostředník mezi tímto jediným Bohem a lidstvem, Mesiáš Ježíš, který je sám člověkem. Dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas. K tomu jsem byl ustanoven zvěstovatelem a apoštolem - říkám pravdu, nelžu - a učitelem pohanů ve víře a pravdě."

Mnozí tuto pasáž používají trochu vytrženou z kontextu a také v ní čtou různé věci. Zamysleme se nad tím, co se v ní skutečně říká. Především, jak už jsem řekla, začíná tím, že nám říká, abychom se modlili za všechny, a pak dodává: "včetně králů". Dává nám dobrý důvod, abychom se modlili za naše vládní představitele: "abychom vedli klidný a pokojný život ve vši zbožnosti a důstojnosti". Pokud jsme požehnáni tím, že žijeme v relativně pokojném národě, jsme povinni používat "talenty", které nám byly dány, a budeme z toho muset skládat účty Ježíši, až přijde. Pokud žijete na Západě, kde máte více svobod a příležitostí, vyžaduje se od vás více, než když žijete v Severní Koreji. Žít klidný a pokojný život není jen pro váš prospěch nebo proto, že jste lepší než někdo, kdo žije na Haiti. Musíme se považovat za požehnané a být vděční, ale pak musíme s těmito požehnáními něco dělat.

Pavel dále říká, že když se modlíte, přimlouváte nebo děkujete za všechny lidi, je taková modlitba před Bohem vítána, protože on *chce, aby všichni lidé byli spaseni a došli k poznání pravdy*. Pavel neříká, že Bůh chce, aby lidé mlhavě "přijali Ježíše", jak si myslí svět a většina církví, ale chce, aby skutečně došli k poznání pravdy! To je poznání, ne jen pocity nebo emoce.

Vidíme také, že poznání pravdy je pro spásu nezbytné! Přesně jak říká 2. Tesalonickým 2:10, lidé hynou, protože nejsou zapálení pro pravdu, nemilují pravdu, což znamená, že neposlouchají pravdu.

Pavel dále ihned uvádí část té důležité pravdy, kterou lidé musí poznat - že "je jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidstvem, Mesiáš Ježíš, sám člověk,

⁹ Ne že by předurčil všechno, co se stane.

kteřý dal sám sebe jako výkupné za všechny, svědectví v určený čas".

Je tedy důležité vědět, kdo je Bůh a že Ježíš není Bůh, ale prostředník mezi Bohem a lidmi, a že Ježíš je člověk. Měli byste také vědět, že za nás položil svůj život, a také vědět, že v pravý čas zjevil Boží záměr. Lukáš 4:43 nám říká, že Božím záměrem pro Ježíše bylo zvěstovat přicházející Boží království. Úplné evangelium je dobrou zprávou o přicházejícím Království a o tom, že Ježíš zemřel za naše hříchy a byl vzkříšen, abychom i my mohli mít stejnou naději na vzkříšení.

Ježíš a apoštolové se soustředili na nadcházející Boží království, ne na nějaké království nebo národ své doby, a to se nezměnilo. Dnešní křesťané by se to neměli snažit měnit!

Není nám řečeno, že máme mít "národní vlastenectví". Proto nejsme nikdy motivováni k tomu, abychom své národní vlastenectví uvedli do souladu s naším Bohem. Jediná věrnost, která se od nás vyžaduje, je věrnost Bohu a jeho Mesiáši.

Měli bychom být ovšem vděční za národ, ve kterém žijeme, pokud je "dobrý", lepší než některé jiné, ale pak bychom měli toto požehnání využít k tomu, co Ježíš řekl svým následovníkům, aby dělali. Pokud se hlásíme k Ježíšovu následování, máme hlásat přicházející Království a učit lidi *poslouchat vše*, čemu Ježíš učil.

Pokud děláme tyto věci, máme opravdu čas dávat dalšímu králi a dalšímu národu? Naše věrnost by měla být Ježíši, ne zemi, ve které žijeme, a musíme se snažit dodržovat *vše*, čemu učil.

Vraťme se k naší původní myšlence o takzvaném "křesťanském národu". Někteří si myslí, že když se vůdce národa "obrátil ke Kristu", pak žijeme v křesťanském národu. Myslím, že můžeme říci, že křesťanský národ nikdy neexistoval a ani dnes neexistuje, a to bez ohledu na vůdce. Jediný skutečný "křesťanský národ" bude, až se Kristus vrátí a založí Boží národ pod Kristem jako Vůdcem.

Žádný prezident, král ani světový vůdce nemá ani nemůže nutit svůj národ, aby věděl, co Ježíš učil, a vyžadovat, aby to dodržoval. Myslím, že bychom v dějinách jen těžko hledali nějakého vůdce, který by skutečně znal Krista a to, čemu učil, a chodil v poslušnosti tomuto učení, a to se týká i dnešních vůdců.

Někteří se ovšem prohlašují za "křesťany" a někteří se snaží konat více dobra než ti, kteří Krista otevřeně odmítají, ale to z nich ještě nedělá křesťanský národ.

Kdyby se národní vůdce skutečně obrátil ke Kristu a začal chodit v poslušnosti Kristu, byl by vyhnán. Nesměl by kázat o přicházejícím Království, o Ježíši a je ho učení a vyžadovat, aby ho všichni poslouchali. Musel by také vytvořit novou ústavu.

Pokud otec "přijde ke Kristu", neznamená to, že k němu přijde i jeho žena a děti, i když je větší šance, že se tak stane, než když tak učiní národní vůdce. A pokud bychom chtěli říci, že pokud je vůdce křesťan, pak je křesťanský i národ, kterému vládne, museli bychom také říci, že pokud je vůdce zlý fašista, pak jsou taková i všichni jeho poddaní, což by jistě nebyla pravda.

Pouze Ježíš bude mít moc požadovat spravedlnost. Pokud národy v miléniu nepřijdou a nebudou ctít Krále, nedostanou déšť (Zach 14:17-19). Tento proces vzdělávání a obrácení národů však bude trvat 1000 let a i poté mnoho neobrácených lidí se svobodnou vůlí odmítne Krále Ježíše a pokusí se na konci 1000 let svrhnout vládu.

Teprve po Velkém soudu u bílého trůnu, až Ježíš položí *všechny* své nepřátele pod své nohy, včetně smrti, předá Otci dokonalý, skutečně "křesťanský národ", takže Bůh bude vším ve všech, jak říká 1. Korintským 15:24-28.

V té době už obyvatelé nikdy nezažijí bolest, utrpení ani smrt. Starý řád věcí bude ukončen a zapomenut a věk věčného Božího království bude pokračovat navždy. Tento nový věk bude mnohem větší, než si vůbec dokážeme představit nebo myslet

Povzbuzuji vás, abyste se nyní naučili vše, co Ježíš učil, a rozhodli se ho poslouchat. Poslušnost není vždy snadná, zvláště když jsme pokoušeni nebo trpíme. Musíme se však rozhodnout, že budeme poslouchat bez ohledu na to, jak se cítíme nebo jaké jsou naše okolnosti. Upírejte svůj zrak na Ježíšův návrat a na naději přicházejícího Království, kdy už nikdy nebudete nemocní, nebudete trpět bolestí – fyzickou, emocionální ani duševní - kdy nebudete truchlit nad tím, co jste možná ztratili, ani nad minulostí. Už nikdy nebudete trpět a nezemřete. Budete mít obnovené tělo i mysl a budete jako Ježíš, tedy nesmrtelní.

Nestojí to všechno za to, abychom trpěli "pár" let,

relativně, když vezmeme v úvahu věčnost? Není poslušnost Bohu a Kristu lepším rozhodnutím než "následovat své srdce", které je s největší pravděpodobností oklamáným srdcem a myslí? Rozhodněte se důvěřovat Bohu. Z dlouhodobého hlediska má na mysl vaše nejlepší zájmy, i když dnes musíte snášet utrpení. Ježíš to udělal a my to uděláme také. A tím, že se rozhodnete neposlechnout, se utrpení a bolesti nezabavíte. Tu zažijete i nyní, ať už poslechnete, nebo ne (Sk 14:22).

Opět. Ježíš nám řekl, že dnes budeme trpět, pokud se rozhodneme ho následovat a poslouchat, ale bez ohledu na to, jak špatně se dnes můžeme cítit, stojí za to vydržet a pak zvítězit. A ano, Satan je bohem tohoto věku a mnoho lidí používá svou svobodnou vůli k tomu, aby činili špatná a někdy i zlá rozhodnutí, ale my se musíme rozhodnout, že to všechno budeme snášet v poslušnosti Kristu (Heb 5:9). On nám dá sílu snášet utrpení. Opět, nebylo nám slíbeno, že během tohoto smrtelného života nebudeme trpět. Ale skrze Krista máme slíbeno, že můžeme dělat všechno! (Fil 4:13). Připomeňte si to, když se potýkáte s problémy nebo trpíte.

Musíme se soustředit na našeho vůdce, Ježíše, a na naději v budoucí křesťanský národ, a neztrácet čas politikou dnešních vůdců a národů. Jediné, co Ježíš řekl o křesťanech a dnešních vůdcích a národech, bylo, že bychom se za ně měli modlit, protože Bůh si přeje, aby všichni byli spaseni, a že bychom měli těmto národům přinášet evangelium o Království a Ježíšovo učení. Není nic víc vzrušujícího a obohacujícího! Zapojíte se? Budete následovat a poslouchat?

Koho to zajímá?

Anthony Buzzard

Někdy si říkám, jestli se někdo zajímá o Boha. Bible říká, že "Bůh se o nás stará" (1 Pet 5:7), ale staráme se my o Boha, o učení jeho inspirovaných proroků a o jeho poslední "slovo" světu, a to prostřednictvím Pána Ježíše Mesiáše a jeho slov a učení? Záleží nám vášnivě na učení, které nám dal Ježíš? Nebo nám bylo systematicky namlouváno, že Ježíš kázal a učil **pouze Židy**! Žádná lež není větší než tato! Ježíš je zakladatelem křesťanské víry, ke které se hlásíme, a pokud nevěříme tomu, co učil (samozřejmě kromě toho, co nás později naučil skrze Pavla), tápeme v chaosu. Ježíš je prvním hlasatelem spásného evangelia (Heb 2:3) a

Křesťanský národ?

Neexistuje nic takového jako křesťanský národ. Národy nejsou takové, že nastavují druhou tvář, milují své nepřátele nebo odkládají meč, jak přikázal Ježíš. Existují proto, že používají meč. Národy a násilí jdou ruku v ruce. Naše naděje nespočívá v tom, že národy konečně prohlédnou. Naše naděje se nachází v Kristu a jeho království samotném...

Ne všechno v království tohoto světa je špatné. Pokud verze království světa používají svou moc meče k zachování a prosazování práva, pořádku a spravedlnosti, jsou dobré. Království světa však z definice nikdy nemůže být Božím královstvím. Nezáleží na tom, že ho hodnotíme jako dobré, protože zastává principy, které považujeme za důležité - například "svobodu a spravedlnost pro všechny". Žádná verze světského království, jakkoli může být relativně dobrá, nemůže chránit své vlastní zájmy a zároveň milovat své nepřátele, nastavovat druhou tvář, udělat krok navíc nebo žehnat těm, kdo ji pronásledují.

Milovat své nepřátele a žehnat těm, kdo nás pronásledují, je však přesně to, k čemu jsou občané Božího království povoláni. Právě to znamená být křesťanem. Z definice tedy nemůžete mít křesťanskou světskou vládu o nic víc, než můžete mít křesťanskou petúnií nebo skřivana. Národ může mít vznešené ideály a být oddán spravedlivým zásadám, ale z tohoto důvodu není křesťanský.

- Gregory Boyd na webu reknew.org, převzato z jeho knihy *The Myth of a Christian Nation: How the Quest for Political Power Is Destroying the Church* (Jak snaha o politickou moc ničí církev), 2007, s. 53-55.

evangelium hlásal nejprve svým židovským druhům (Mt 15:24). Totéž evangelium je nyní stejně určeno nám všem. "Toto jediné evangelium o Království musí být hlášeno po celém světě," řekl Ježíš (Mt 24:14). Slíbil, že bude se všemi, kdo věrně učí všemu, čemu učil, až do "konce věku", což je ovšem druhý příchod, jediný budoucí Ježíšův příchod (Mt 28:19-20). Pokud ti to, laskavý čtenáři, není srozumitelně jasné, není ti jasné nic!

Miliony lidí na celém světě chodí každý týden do církve, údajně proto, aby se dozvěděli něco o Ježíši a

víře, kterou učil. Miliony návštěvníků církve vycházejí posílení v přesvědčení, které vůbec nečerpají z Ježíše, ale z platónské filozofie. Zajímá to někoho?

Do našeho západního křesťanského pohledu je vetkána víra, že když zemřeme, naše vědomá, oddělitelná duše opustí tělo a vystoupí do nebe. "Až se všichni dostaneme do nebe..." Tak zní název populární hymny a její poselství se opakuje a posiluje v nekonečné řadě kázání při pohřbech a jiných příležitostech - a v nesmírně populárním jazyce o tom, kde jsou nyní mrtví.

Zajímá někoho, že toto převládající učení je v rozporu s Bibli, kterou vydáváme za svého křesťanského průvodce? Pokud jsou důkazem prosté texty v Písmu ("Lazar spí. Lazar je mrtvý. Jdu ho vzbudit." Jan 11:11, 14) nepřesvědčí budoucího Kristova učedníka, kdo to dokáže? Opravdu vám a vašim dětem připadá Kazatel 9:5, 10 obtížný? Lidé, kteří jsou mrtví, nevědí vůbec nic. Vůbec nic nedělají ani v Šeolu, "hrobě", světě všech mrtvých. Mrtví jsou mrtví, ne živí! Žádná část mrtvého člověka není živá ani aktivní. A nemá vůbec žádný smysl se k mrtvým modlit.

Jürgen Moltmann, "nejvýznamnější protestantský teolog na světě" (*Church Times*), nám říká, že naše křesťanství bylo infikováno pohanstvím. Stalo se to ve druhém století. Ale zajímá to někoho? "V míře, v jaké se křesťanství odřízlo od svých hebrejských kořenů a získalo helénistickou [řeckou] a římskou podobu, ztratilo eschatologickou [budoucí] naději...". Splynulo s pozdně antickým gnostickým náboženstvím vykoupení [spásy]. Od Justina [150 n. l.] většina Otců citla Platóna jako "křesťana před Kristem"... Boží věčnost nyní zaujala místo Boží budoucnosti, **nebe nahradilo budoucí království**... nesmrtelnost duše vytlačila vzkříšení těla... Lidé přestali doufat ve "vykoupení těla" (Řím 8:23)... Nyní doufali na konečné vysvobození duše z těla...

Ve světě pozdní antiky se křesťanství setkal s platónským dualismem duše a těla v podobě gnostického pohrdání tělem... Duše, odsouzená k celoživotnímu věznění v těle, touží po osvobození z tohoto vězení. Netouží po tom, aby se vězení změnilo v domov, v němž by ráda žila. V této gnostické podobě už křesťanská naděje nehledí do budoucnosti, kdy bude vše stvořeno znovu. Hledí vzhůru, k úniku duše z těla a z této země do nebe blažených duchů.

Všichni řečtí a latinští Otcové museli bojovat proti této soudobé gnostické religiozitě a **většina z nich jí podlehl**a a vytvořila křesťanskou spiritualitu, která těmto náboženským požadavkům vyhovovala jen napůl... **A tak je tomu i dnes**... Gnostická spiritualita ve skutečnosti nahrazuje původní židovskou a křesťanskou vitalitu života znovuzrozeného z tvořivého Boha.¹⁰

Zamyslete se nad těmito slovy. "V této *gnostické* [zpo-hanštělé] podobě je *křesťanská* naděje..." Vidíte, co se stalo? Gnostické pohanství se znovu objevilo pod rouškou "křesťanské" víry. Ale záměna nálepek by neměla zakrýt pravou povahu takové religiozity. Je to stále platonismus – převlečený za Kristovo učení. Je to stále pohanské náboženství. Spousta učenců a historiků to dobře ví!

Podle Bible a Ježíšova myšlení nikdo nevychází ze smrti jinak než vzkříšením *celého člověka* z hrobu. A velká událost vzkříšení patří do *budoucnosti* při posledním zatroubení, sedmém zatroubení, teprve až se Ježíš vrátí (1 Kor 15:23, 50-52; Zj 11:15-18). Žádná lidská bytost neodchází po smrti do nesmrtelnosti bez těla v nebi a v Bibli se v současné době žádný člověk netrápí v podzemním pekle. Takové populární názory by nikdy nemohly zaujmout představivost návštěvníků církve, kdyby se zachoval biblický pohled na náš životní úděl. Marie a svatí jsou tedy v současnosti mrtví, v bezvědomí.

Záleží návštěvníkům církví na tom, aby protestovali? Mnozí vidí gnosticismus ve vzestupu současného hnutí New Age. Gnosticismus je však o něco blíže k domovu. Je zakořeněn v "evangelikální" víře milionů lidí. Každé kázání, které po smrti káže o odchodu "duše" do nebe, prozrazuje onen raný vpád gnosticismu prostřednictvím mysticky smýšlejících "církvních otců". V systému víry mnoha lidí, kteří přesto tvrdí, že věří pouze Bibli (sola scriptura), je skryté pohanství!

Věřící nejsou v nebi. Čekají na vzkříšení. Existuje pouze jedna cesta, jak být "s Pánem". S chirurgickou přesností ji popisuje Pavel v 1. Tesalonickém 4:13-18. **"Tímto způsobem** přijdeme, abychom byli s Pánem" - skrze vzkříšení, ne dříve! A to pouze při příležitosti jediného návratu, Ježíšova druhého příchodu. Pavel ve verši 15 hovoří o jediném budoucím druhém Ježíšově příchodu: "Pánův příchod".

¹⁰ Jürgen Moltmann *The Spirit of Life*, 1992, s. 88-89,

Možná je to tím, že návštěvníci církve nenacházejí útěchu v budoucím Ježíšově návratu, který vzkřísí věřící mrtvé ze smrti. Zdá se, že Platónův pohled je útěšnější než biblická naděje. To by se mělo otevřeně přiznat a gnosticismus/pohanství uznat za to, čím ve skutečnosti je. Je třeba ho oželet a místo něj s nadšením přijmout pravdu (2 Tes 2:10).

V tomto úžasném informačním věku nedává smysl, abychom lpěli na "křesťanské" naději v *gnostické* podobě. Ti, kterým záleží na Ježíši a pravdě, se jistě budou chtít distancovat od zhoubného vlivu pohanské filozofie a jejího falešného tvrzení o "nesmrtelnosti duše". Jestliže církev "miluje pravdu" - což je podmínkou samotné spásy (2 Tes 2:10), měla by se ve velkém vzdát tradice, která není ničím jiným než chabě maskovaným gnostickým platonismem.

Křesťané pravděpodobně věří v Ježíše a jeho učení. Alespoň to tvrdí! A Ježíš, Žid, se o spekulativní a mystický pohled Platóna vůbec nestaral. Neřekl nic o přirozené nesmrtelnosti duše. Jako Hebrej věřil v *získání* nesmrtelnosti pouze prostřednictvím vzkříšení celého člověka v *budoucnosti*, až se vrátí při svém jediném druhém příchodu, aby na zemi zahájil své celosvětové království (Zj 5:10; 20:1-6.9; Dan 7:18, 22, 27).

Ale zajímá to někoho? Opravdu nemůžeme riskovat, že nám to bude jedno. Milovat Ježíše znamená milovat to, co učil. Důležitou součástí lásky k pravdě je "milovat jeho zjevení" (2 Tim 4:8).

Komentáře

- Děkuji vám za vaše velmi poučné zpravodaje a biblické články, *Focus on the Kingdom*, které sem stále přicházejí. Budeme se modlit, aby Bůh omezil veškeré snahy, které jsou vyvíjeny proti jeho služebníkům, aby hlásali jeho pravdy. Samozřejmě, že všechny formy vlád, i ty nejlepší, které může člověk nastolit, jednoho dne selžou. Věřím, že Bůh nás stále učí, abychom se nespolehali na žádnou vládu nebo vůdce - ale pouze na Něho. – *Filipíny*

- Asi před rokem jsem byl velmi zmatený trinitář. Dokázal jsem pochopit, že Otec i Ježíš jsou Bůh, nebo jsem si to alespoň myslel, ale mým kamenem úrazu byla ta údajná třetí osoba Trojice. Proč nedostal vlastní jméno? Proč byl vyloučen z příbuzenského vztahu s Otcem a Ježíšem? atd. Netušil jsem, že existují křesťané, kteří nevěří v Trojici, dokud jsem na YouTube nezadal "Christians who don't believe the trinity" nebo něco v tom smyslu. To mě přivedlo k vašemu obsahu. Už rok jsem biblický unitář a podařilo se mi odhodit všechny nesmysly o Trojici. Nemohu si pomoci, ale zajímalo by mě, jak moc toto falešné učení poškodilo evangelium Království. Nesnažím se koupit si spásu skrze skutky (chraň Bůh). Nejsem římský univerzalista ani pravoslavný, ale chtěl bych sloužit PÁNU Adonajovi, Bohu Abrahamovu, Izákovu a Jakobovu, Otcí Pána Ježíše Mesiáše, dříve než můj život skončí. Zakládám vlastní kanál na YouTube věnovaný šíření biblického unitářského poselství a procházím Písmo a přináším všechny texty, které potvrzují, že Bůh je jedna osoba. Za tímto účelem jsem si několikrát přečetl váš překlad Nového zákona, od začátku do konce, od konce do začátku atd., a zdůraznil jsem si asi tisíc nebo více veršů, které potvrzují, že Bůh je jedna osoba. - *Ostrov Man*

- Děkuji vám za vaše zasvěcené zpravodaje. Jedním z klíčových bodů, kterému jste se věnoval dvakrát, zvláště poprvé loni v létě, je význam slova "víra" (věřit Božím a Ježíšovým slovům). Mohl bych zde napsat malou knihu o tom, jak jsem s tímto slovem bojoval pravděpodobně více než šedesát let. Tady to máte; je to přímo před námi a je to jednoduché, ale pravdivé. Jak jistě víte, Martin Luther byl zastáncem "víry", ale mně to nedávalo smysl. Kdysi jsem poslouchal Luteránskou hodinu a vzpomínám si, jak říkali: "V příštím poselství si vysvětlíme, co znamená víra." Odpověď znáte, byla to neodpověď. Je úžasné, že žádný myslitel, na kterého jsem za mnoho let narazil, nepřišel s pravdivou definicí dříve. Za to vám patří velký dík! - *Kanada*